

Kako sem hodila v šolo

Na poti do šole sem šla na glavni ulici vsak dan mimo slepega harmonikarja. Sedel je na stolčku pod baldahinom samopostrežne trgovine na vogalu z avenijo Moore, njegov pes vodnik pa je ležal pred njim na odeji. Pes je imel okrog vratu rdečo rutico. Bil je črn labradorec. To vem, ker ga je vprašala moja sestra Beatrix.

»Oprostite, gospod. Katere pasme je vaš pes?«

»Joni je črna labradorka, deklič,« je odgovoril.

»Res je luštna. Jo lahko pobožam?«

»Raje ne. Zdajle dela.«

»Velja. Hvala. Lep dan.«

»Zbogom, deklič.«

Moja sestra mu je pomahala. Tega seveda ni mogel vedeti, zato ji ni pomahal nazaj.

Beatrix je bila takrat stara osem let. To vem, ker sem tisto leto začela hoditi na Beecherja, kar pomeni, da sem bila v vrtcu.

S harmonikarjem se sama nisem nikoli pogovarjala. Sram me je, ampak takrat sem se ga malce bala. Njegove oči, ki so bile vedno odprte, so bile nekam steklene in meglene. Bile so smetanaste barve in so spominjale na belo-rumenorjave frnikole. Plašile so me. Malce sem se bala celo njegovega psa, kar res ni imelo smisla, saj imam psičke po navadi rada. Še več, *sama* imam psa! Toda bala sem se njegovega psa, ki je imel siv gobček in nekam zapackane oči. Ampak – in to je velik ampak – čeprav sem se bala obeh, harmonikarja *in* psa, sem v odprti kovček za harmo-

niko pred njima vedno vrgla dolarski bankovec. In čeprav je igral harmoniko, je vedno slišal *švist* bankovca, ki je padel v kovček, najsi sem se približala še tako tiho.

»Bog blagoslovi Ameriko!« je dejal v zrak in pokimal proti meni.

Ob tem sem se vedno začudila. Kako je to sploh slišal? Kako je vedel, v katero smer mora pokimati?

Mami mi je pojasnila, da slepi ljudje razvijejo druga čutila, da nadoknadijo izgubljeno. Ker je bil slep, je imel zato super sluh.

Tako sem se torej začela spraševati, ali ima tudi druge super moči. Ali si pozimi, ko grize mraz, čarobno greje prste, ko pritiska tipke? In kako se sicer brani pred mrazom? Kako se greje ob tistih res ledenih dneh, ko mi po nekaj metrih hoje proti ledenemu vetru začnejo šklepetati zobje? Včasih sem opazila, kako se mu med igranjem harmonike na brkih in bradi ustvarjajo ledene rečice, ali pa sem videla, kako je segel proti psu, da ga je dodobra pokril z odejico. Vedela sem, da *čuti* mraz. Ampak kako je zmo-gel igrati? Če to ni super moč, potem res ne vem, kaj bi lahko bila!

Pozimi sem mami vedno prosila za *dva* dolarja, da sem mu ju vrgla v kovček namesto enega.

Švist. Švist.

»Bog blagoslovi Ameriko!«

Ves čas je preigral istih osem ali deset pesmi. Razen okrog božiča, ko je igral *Mali jelenček Rudolf* in *Glej, zvezdice božje*. Sicer pa so bile pesmi iste. Mami je poznala nekaj naslovov. *Delilah. Larina pesem. Those were the days*. S spleta sem si snela

pesmi, ki jih je naštel, in ni se motila, *res* so bile te pesmi. Ampak zakaj samo te pesmi? So bile to edine pesmi, ki se jih je naučil, ali edine, ki jih je še znal? Ali pa je znal še cel kup drugih, ampak je sklenil, da bo igral samo te?

In ta vprašanja so porajala nova! Kdaj se je naučil igrati na harmoniko? Ko je bil še majhen? Je takrat še videl? Če ni videl, kako je bral note? Kje je odraščal? Kje živi, kadar ni na uličnem vogalu? Včasih sem ga videla, kako se sprehajata s psom, z desnico je držal povodec, v levici je nosil harmoniko v kovčku. Kako počasi sta hodila! Ni se zdelo, da bi jima lahko uspelo priti kam daleč. *Kam* sta torej hodila?

Če se ga ne bi bala, bi mu zastavila celo goro vprašanj. Vendar mu nisem nobenega. Samo bankovce sem mu dajala.

Švist.

»Bog blagoslovi Ameriko!«

Vedno enako.

Ko sem zrasla in se ga nisem več *toliko* bala, se mi ta vprašanja niso več zdela pomembna. Najbrž sem se ga tako privadila, da nisem več razmišljala o motnih očeh in možnih super močeh. Kadar sem šla mimo njega, sem mu še vedno vsakič pustila dolar. Toda zdaj je bila to bolj kot ne navada, kot poteg magnetne vozovnice ob vhodu na podzemno.

Švist.

»Bog blagoslovi Ameriko!«

Ko sem začela hoditi v peti razred, ga nisem več videvala, saj v šolo nisem več hodila mimo njega. Beecherjeva šola ima vhod na predmetno stopnjo nekaj križišč bliže mojemu domu kot vhod

na razredno stopnjo, tako da sem zdaj *v* šolo hodila z Beatrix in svojo najstarejšo sestro, Aimee, *iz* šole pa z najboljšo prijateljico, Ellie, ter z Mayo in Lino, ki sta moji sosedi. Na začetku šolskega leta smo po pouku kdaj pa kdaj zavile po kak prigrizek do samopostrežne, kjer sem videla harmonikarja, mu dala dolar in ga slišala blagosloviti Ameriko. Ko pa se je vreme shladilo, tega nismo več počele tako pogosto. Zato sem šla naslednjič v samopostrežno šele z mami med zimskimi počitnicami in takrat sem ugotovila, da slepega starca s harmoniko ni več na vogalu.

Odšel je.

Kako sem preživela zimске počitnice

Tisti, ki me poznajo, pravijo, da rada pretiravam. Niti sanja se mi ne, zakaj to pravijo, ker res *ne* pretiravam. Toda ko sem ugotovila, da harmonikarja ni več, se mi je odpeljalo! Res ne vem, zakaj, ampak nisem mogla nehati razmišljati o tem, kaj se je zgodilo z njim. Zadala sem si, da moram razrešiti to skrivnost. Kaj za vruga se je zgodilo s slepim starcem, ki je igral harmoniko na glavni ulici?

Zdelo se je, da tega ne ve nihče. Z mami sva vprašali blagajničarke v samopostrežni, gospo v čistilnici in moškega v optiki čez cesto, ali kdo ve kaj o njem. Vprašali sva celo policista, ki je v tisti soseski pisal parkirne kazni. Vsi so vedeli, koga misliva, nihče pa ni vedel, kaj se je zgodilo z njim, da ga nekega dne – *puf!* – preprosto ni bilo več tam. Policist mi je povedal, da ob res mrzlih dneh brezdomce odpeljejo v mestno zavetišče, da ne umrejo zaradi podhladitve. Menil je, da se je s harmonikarjem najbrž zgodilo to. Toda gospa iz čistilnice je povedala, da harmonikar zagotovo ni brezdomec. Menila je, da živi bolj severno v soseski Riverdale, saj ga je večkrat videla, kako sta s psom stopila iz avtobusa, ki je pripeljal iz Bronxa. Prodajalec iz optike pa je bil prepričan, da je bil harmonikar slaven jazzist in da je poln denarja, tako da so moje skrbi odveč.

Najbrž menite, da so mi ti odgovori pomagali, kaj? Ampak mi niso! Zaradi njih so se mi porajala samo še nova vprašanja,

zaradi katerih me je harmonikar še *bolj* zanimal. Recimo: Je čez zimo v zavetišču za brezdomce? Živi v lastni čudoviti hiši v Riverdalu? Je bil res slaven jazzist? Je bogat? Če je bogat, zakaj igra za denar?

Da ne pozabim omeniti, da so me bili doma vsi siti, ker sem stalno razpredala o tem.

Beatrix je nergala: »Charlotte, če ga samo še enkrat omeniš, te bom pobruhala!«

Aimee pa je dodala: »Charlotte, lahko že enkrat daš *mir*?«

Mami je predlagala, da bi to svojo energijo lahko preusmerila v nabirko rabljenih plaščev za brezdomce. Razdelili sva letake – ljudi sva prosili, naj darujejo svoje »rahlo ponošene« plašče in jih v plastičnih vrečah odložijo v orjaški zabojnik, ki sva ga postavili pred našo hišo. Ko sva zbrali deset polnih velikih vreč plaščev, smo se s starši odpeljali v zavetišče Bowery Mission, kjer smo ljudem podarili plašče. Moram priznati, da sem se počutila res dobro, ko smo plašče predali tistim, ki jih res potrebujejo. Ko sem bila s starši v zavetišču, sem se ozirala, da bi kje zagledala harmonikarja, a ga ni bilo tam. Ampak saj sem vedela, da on že ima dober plašč: svetlo oranžno puhovko Canada Goose, zaradi katere je mami upala, da držijo govorice o njegovem bogastvu.

»Brezdomci ne nosijo ravno oblačil te znamke,« je pripomnila mami.

Ko sem se po zimskih počitnicah vrnila v šolo, mi je gospod Rittman, ravnatelj predmetne stopnje, čestital za dobrodelno nabirko plaščev. Nimam pojma, kako je izvedel, vendar je vedel. Veljalo je prepričanje, da ima gospod Rittman skrivno brezpi-

lotno letalo, s katerim nadzoruje vse, kar se dogaja na naši šoli: sicer ni variante, da bi vedel vse, kar se je zdelo, da ve.

»Res krasno izkoriščene zimske počitnice,« je rekel.

»Ooo, hvala, gospod Rittman!«

Gospod Rittman mi je bil všeč. Res je bil prijazen. Všeč mi je bilo, da je eden tistih učiteljev, ki se s tabo nikoli ne pogovarjajo, kot bi bil otročiček. Vedno je uporabljal odrasle besede, saj je menil, da jih poznamo in razumemo. In kadar se pogovarjaš z njim, nikoli ne odvrne pogleda. Všeč mi je bilo tudi, da je nosil naramnice, metuljčka in svetlo rdeče teniske.

»Misliš, da bi mi lahko pomagala organizirati nabirko plaščev na šoli?« me je vprašal. »Zdaj, ko si strokovnjakinja, bi mi tvoji nasveti prišli prav.«

»Seveda!« sem odgovorila.

Tako sem postala del ekipe prve vsakoletne šolske nabirke plaščev.

V glavnem, ker sem imela polne roke dela z nabirko plaščev in dramo v razredu (več o tem kmalu!), mi ni uspelo razrešiti skrivnosti, kaj se je zgodilo s slepim harmonikarjem z vogala. Zdelo se je, da Ellie pomoč pri razkrivanju skrivnosti niti malo ne zanima, čeprav bi se še pred kakim mesecem v takšno zadevo pognala na vrat na nos. Maya in Lina pa, kot da se ga sploh ne bi spomnili. Dejansko ni nikogar niti malo zanimalo, kaj se je zgodilo z njim, tako da sem naposled odnehala tudi jaz.

Vendar še zdaj občasno pomislim nanj. Vsake toliko mi v mislih zaigrajo melodije, ki jih je raztegoval na svoji harmoniki. In potem si jih pomrmravam ves ljubi dan.

Kako se je začela fantovska vojna

Ko smo se vrnili z zimskih počitnic, so vsi govorili samo o *vojni*, ki so ji rekli tudi *fantovska vojna*. Vse skupaj se je začelo tik pred zimskimi počitnicami. Nekaj dni pred koncem pouka so Jacka Willa izključili za nekaj dni, ker je tresčil Juliana Albansa na gobec. To ti je drama! Vsi so natolcevali o tem. Nihče pa ni vedel, zakaj točno je Jack to storil. Večina jih je mislila, da je bilo nekaj v zvezi z Auggiejem Pullmanom. Naj vam pojasnim, da je Auggie Pullman fant z naše šole, ki se je rodil z resnimi obraznimi težavami. In z resnimi mislim *resne*. Dejansko *hudo* resne. Nobena od njegovih obraznih potez ni bila tam, kjer bi morala biti. In ko ga vidiš prvič, ti res vzame sapo, ker se zdi, kot bi nosil masko ali kaj podobnega. Zato so ga ob prihodu na našo šolo opazili čisto *vsí*. Nisi ga mogel prezreti.

Nekaj sošolcev – recimo Jack, Summer in jaz – se nas je že od začetka do njega vedlo prijazno. Kadar sva se recimo srečala na hodniku, sem mu vedno rekla »Živjo, Auggie, kako si kaj?« ali kaj podobnega. No, deloma seveda zato, ker me je gospod Rittman pred začetkom šolskega leta prosil, naj bom njegova vpeljevalna prijateljica, ampak tudi če me tega ne bi prosil, bi bila vljudna z njim.

Ampak večina – recimo Julian in njegova klapa – jih je bilo do Auggieja nesramnih, sploh na začetku. Mislim, da niti niso bili nujno nalašč zlobni. Preprosto jih je njegov obraz vrgel iz

tira. Za hrbtom so mu govorili bedarije. Ga klicali *spaka*. Se igrali nekaj, čemur so rekli *kuga*, česar se jaz, mimogrede, nisem šla! (Če se nikoli nisem dotaknila Auggieja Pullmana, se ga nisem samo zato, ker nisem imela razloga – nič drugega!) Nihče se ni hotel družiti z njim ali biti z njim skupaj pri šolski nalogi. Vsaj na začetku leta. Čez nekaj mesecev pa so se ga drugi navadili. Ne, da so bili kaj posebno prijazni ali kaj podobnega, ampak vsaj nesramni niso bili več. Vsi, *razen* Juliana, ki je še vedno zganjal cirkus glede njega! Kot da se ne bi mogel sprijazniti, da je Auggie tak, kakršen je. Kot da bi si revež lahko kaj pomagal, kaj?

V glavnem, vsi mislijo, da je Julian Jacku rekel nekaj groznega o Auggieju. Jack – kot dober prijatelj – pa je Juliana mahnil. *Bamf!*

In potem so Jacka izključili. *Bamf!*

In zdaj je spet v šoli. *Bamf!*

In to je ta *drama!*

Ampak to še ni vse!

Ker je potem sledilo še to: Med zimskimi počitnicami je Julian priredil mega zabavo in nahujskal vse petošolce proti Auggieju. Razširil je govorice, da je šolski psiholog njegovi mami omenil, da je Jack čustveno nestabilen. In da ga je pritisk prijateljavanja z Auggiejem strl, da se je spremenil v besnega manijaka. Čisto noro! Seveda nič od tega ni držalo in večina je to vedela, a Julianu to ni preprečilo, da ne bi širil teh laži.

In zdaj so fantje v vojni. In tako se je začelo. In vse skupaj je res *trapasto*.